

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»

КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА

ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО СТУДЕНТІВ, АСПІРАНТІВ,
ДОКТОРАНТІВ І МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

РАДА МОЛОДИХ ВЧЕНИХ

ДРУГА ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ,
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ТА
КУЛЬТУРНІ ВИМІРИ

21 травня 2021р.

м. Одеса

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 8
від 31. 05. 2021 р.)

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Долженков О. Ф. – доктор політичних наук, доцент, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Музиченко Г. В. – доктор політичних наук, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Ростецька С. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, старший викладач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Добровольська Г. Д. – студент 3-го курсу спеціальності «Право» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Гладка В. В. – студентка 2-го курсу спеціальності «Політологія» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

УДК 321(477)(063)

С 91

Сучасні виклики соціально - політичного розвитку: політико-правові, соціально-економічні та культурні виміри : матеріали другої Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції, м. Одеса, 21 травня 2021 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2021. 145 с.

УДК 321(477)(063)

яку виконує парадокс тісно пов'язана з функцією переконання. «Якби мова йшла про сильних політиків, то вони наважилися прийти на телевізійні дебати і довести свою позицію, навіть в памперсах» (Ю.Тимошенко).

Хіазм

Хіазм - фігура мови або, точніше, прийом посилення виразності способом дзеркального розташування двох суміжних поєднань, слів або пропозицій. Можна також сказати, що хіазм - фігура мови, яка полягає у зворотньому «хрестоподібному» розташуванні елементів двох поєднань, об'єднаних загальним членом. «Я пити не кинув, кинув випивати» (В.Шандибін).

Окказіоналізм

Окказіоналізми утворюються способом складання двох дієслів, для позначення складної ознаки дії. Так, на питання «Що ви думаєте, про людей, які знаходять вас дуже релігійним?», Дж.Буш відповів: "I think they have underestimated me". «Я думаю, вони мене нерозуміють/недооцінюють». Слова "underestimated" не існує в англійській мові. Перевести це слово неможливо. Можна припустити, що найкращим перекладом буде «Я думаю, що вони не розуміють і недооцінюють мене» [2].

Отже, розглянуті деякі засоби створення гумору в політиці - каламбур, іронія, зевгма, парадокс, хіазм і окказіоналізми. Всі ці засоби є невід'ємною частиною політичної гри. Вони використовуються несподівано, застають слухача зненацька, вражають своєю непередбачуваністю. В кінцевому рахунку вони можуть бути як політичною зброєю, так і простим засобом зняти напругу і розібратися в хитросплетіннях політичного процесу.

Література

1. Дмитриев А.В. Социология политического юмора. М.: Роспекс, 2008. 214 с.
2. Benton G. The Origins of the Political Joke /Humour in Society: Resistance and Control. Paton, G.E., Powell, C., Venezia, L., Frailing, K. New York: St. Martin's Press, 1999. P. 33-55.

Конопля О. І.
студентка III курсу,
спеціальність «Облік і оподаткування»,
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

Матюк Т. В.
к. е. н., доцент кафедри економіки та підприємництва,
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ПІДХОДІВ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВИХ ВІДНОСИН

Тривале перебування України в тяжких умовах соціально-економічної та політичної кризи загострює процеси входження нашої держави до світового господарського простору країн з соціально орієнтованою ринковою економікою та уповільнює темпи формування нової концепції соціально-трудова відносин. Попри те, що вони є визначальним елементом будь-якої економічної системи та відіграють вирішальну роль у функціонуванні суб'єктів господарської діяльності, досі не вирішеною та не достатньо вивченою залишається проблема визначення сутності соціально-трудова відносин. Це свідчить про нагальну потребу знаходження консенсусу в суперечках стосовно цього питання з метою забезпечення високого рівня соціально-економічного розвитку країни та суспільства.

Так, більшість сучасних учених ототожнюють соціально-трудова відносини з поняттями «трудова відносини» та «виробничі відносини», що зовсім не відповідає дійсності. На відміну від зазначених традиційних категорій, які розповсюджують ідею класової боротьби, соціально-трудова відносини формують нову ідеологію соціального партнерства, спрямованого на пошук балансу в реалізації прав та інтересів роботодавців, найманих працівників і держави.

Аналіз наукових праць вітчизняних та зарубіжних учених дозволяє виділити ряд поглядів щодо визначення сутності соціально-трудова відносин (див. табл. 1).

Таблиця 1

Аналіз поняття «соціально-трудова відносини»

Автор	Визначення поняття
І. М. Козіна	<i>Соціально-трудові відносини</i> є особливою категорією суспільних відносин, що включає як матеріально-виробничі, так і соціальні аспекти трудової сфери: з одного боку, СТО фактично зводяться до відносин купівлі-продажу трудових послуг на ринку праці, з іншого - є систему взаємозалежності та взаємодії між суб'єктами трудової організації, спрямовану на гармонійний розвиток виробничого і людського факторів виробництва [Ошибка! Источник ссылки не найден. , с. 367-368].
М. О. Боровська, М. О. Масич, М. Р. Бечвая	<i>Соціально-трудові відносини</i> є основним елементом системи суспільних відносин і характеризують відносини, що формуються між людьми в процесі трудової діяльності [Ошибка! Источник ссылки не найден. , с. 62].
М. Є. Колесніков	<i>Соціально-трудові відносини</i> являють собою складну систему відносин, що виникають між людьми в процесі їх як виробничої, так і господарсько-економічної, соціальної, політичної та інших форм суспільної діяльності, націленої на забезпечення високого рівня і якості життя людини, трудового колективу і суспільства [Ошибка! Источник ссылки не найден. , с. 42].
Б. М. Генкін	<i>Соціально-трудові відносини</i> характеризують економічні, психологічні та правові аспекти взаємозв'язків індивідуумів і соціальних груп в процесах, обумовлених трудовою діяльністю [Ошибка! Источник ссылки не найден. , с. 347].
І. І. Моторна	<i>Соціально-трудові відносини</i> – це історично визначений тип соціально-економічних відносин, які виникають у трудовій та суміжних з нею сферах життєдіяльності суспільства між найманими працівниками й роботодавцями за участю держави, а також їх представників з метою збалансування їх інтересів, недопущення конфронтації та досягнення соціальної злагоди [Ошибка! Источник ссылки не найден. , с. 14].

Критичний огляд вищезазначених літературних джерел дозволяє дійти висновку, що на сьогодні не існує загального і єдиного визначення поняття «соціально-трудові відносини», у результаті чого вони розглядаються авторами з різних позицій: якщо група вчених І. М. Козіна,

М. О. Боровська, М. О. Масич та Б. М. Генкін визначаються СТВ як складову частину суспільних відносин і пов'язують їх виключно з трудовою сферою, то М. Є. Колесніков й І. І. Моторна розширюють сфери їх діяльності до суміжних з трудовою.

Отже, вважаємо доцільним і перспективним запропонувати найбільш повне власне визначення соціально-трудових відносин: соціально-трудові відносини – це частина суспільних відносин, спрямована на вирішення на різних рівнях (індивідуальному, мікро-, мезо- та макроекономічному) широкого кола соціально- й організаційно-економічних питань трудової та суміжних з нею сфер життєдіяльності людини і суспільства, що формуються в результаті комплексної взаємодії суб'єктів трудових праввідносин, з метою забезпечення високого рівня соціально-економічного розвитку країни і суспільства загалом, трудового колективу і найманих працівників зокрема.

Література

1. И. М. Козина. Социально-трудовые отношения на предприятиях: возможности оценки. Государственный университет –Высшая школа экономики. 2009. С. 367-375.

2. М. А. Боровская, М. А. Масыч, М. Р. Бечвая. Социально-трудовые отношения: основные подходы и определения. Государственное и муниципальное управление. Ученые записки. 2012. С. 62 – 68.

3. Н. Е. Колесников. Социально - трудовые отношения: современные проблемы теории и практики. СПб.: Изд-во РАН, 1993. 121 с.

4. Б. М. Генкин. Экономика и социология труда. М.: НОРМА: Инфра-М, 2001. 430 с.

5. І. І. Моторна. Соціально-трудові відносини: формування та розвиток : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд.

екон. наук : спец. 08.00.07 «Демографія, економіка праці,
соціальна економіка і політика». 2009. 20 с.

Левенець М.Ю.,

Студент 1 курсу спеціальності «Політологія»
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К.Д.Ушинського»
м.Одеса, Україна

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ДЕМОКРАТІЇ

«Демократія - то вельми непривабливий спосіб управління державою, але людство досі не придумало нічого кращого» (Вінстон Черчіль).

Демократична форма правління народилась у невеличких грецьких містах-державках (полісах) і могла здійснюватися фактично, адже чисельність виборців не перевищувала 20 тисяч чоловік. Найважливішим елементом полісної демократії були Народні Збори, які здійснювали пряме і безпосереднє керівництво. Рішення Народних Зборів у Афінах часто набувало такого формулювання: " Рада і Народ вирішили..."[1]. Вже тоді оцінка демократії(прямої демократії) з часом змінювалась і цей політичний режим засуджували філософи та політичні діячі, такі як Платон, аргументуючи це тим, що громадські посади при демократії заміщуються по жеребу, внаслідок чого держава оп'яняється свободою в нерозбавленому вигляді.

В епоху Середньовіччя питання демократії стали майже-забутими, бо надавали перевагу різним формам монархії,і тільки в епоху Нового часу демократичні засади державного врядування почали трансформуватися і були значно ширші від демократичних свобод античної республіки, що була заснована на рабовласницькому способі виробництва і життя, відтепер було проголошено формальне право кожного брати участь в управлінні державою [1].

Демократія почала модернізуватися і з неї впливали більш конкретні підpunkти цього політичного режиму, що дало змогу створити нові прояви демократії, такі як плебісцитарна демократія(народ ухвалює рішення лише в певних